

Budapesti Nemzetközi Vásár

május 4-14.

Budapestre április 28—május 14-ig.
Visszafelé: május 4—május 22-ig.

50%-os utazási kedvezmény a vásárigazolvány alapján.

Beszélgetés Shvoy altábornaggal, aki vasárnap szabadságra utazik és szeptember elsején nyugalomba vonul

„Továbbra is Szegedért fogok dolgozni” — Shvoy altábornagy a polgármesteri állásról és a politikai kombinációról

(A Délmagyarország munkatársától.) Hetek óta hírek terjedtek el arról, hogy dr. vitéz Shvoy Kálmán altábornagy, a szegedi vegyesdandár parancsnoka nyugalomba vonul. A hír hihetetlennek tetszett. Senki sem hitte el, hogy Shvoy altábornagy — aki ma is egyik legfiatalabb, legagilisabb, legalkotóbb tagja a honvédség tábornoki karának, aki díszes pozíciójában olyan sokirányú és annyira eredményes tevékenységet fejtett ki a közélet számos vonalán — alkotó, kezdeményező, vezető és szervező erejének teljében most megválna az aktív szolgálattól.

Most azután Shvoy altábornagy közölte velünk, hogy a hír *megtétele a valóságnak*, hogy szeptember elsején nyugalomba vonul. Vasárnap elutazik Szegedről, szabadságra megy és szabadságáról nem tér vissza az aktív szolgálathoz. Shvoy altábornagy a Délmagyarország szerkesztőségéhez a következő levelet intézte:

„A Délmagyarország tekintetes Szerkesztőségének, Szeged. Szolgálati időm letelvének, folyó hó 22-én szabadságra megyek, amelynek leteltével szeptember 1-én a tényleges szolgálatból kiválok. Ez alkalommal kedves kötelességemnek tartom megköszönni azon szíves figyelmet és megértést, amelyet a szegedi sajtó részéről mindenkor tapasztaltam és amely egyik tényezője volt a harmonikus és eredményes együttműködésnek. Kérem ezt úgy utódom, mint a honvédséggel szemben továbbra is fenntartani. Szeged, 1934 április 20. Hazafias üdvözléssel vitéz dr. Shvoy Kálmán altábornagy.”

Talán ez a levél fejezi ki legjobban azt a

viszonyt, amely Szeged közönsége és a szegedi vegyesdandár parancsnoka között volt, azt a megértést, amelyet vitéz dr. Shvoy Kálmán altábornagy tanúsított magas katonai pozíciójában a szegedi polgárság problémái iránt.

Dr. Shvoy Kálmán, aki katona volt magasívelésű pályájának minden pillanatában, soha egyetlen pillanatra sem szakadt el a polgárságtól. Minden ténykedése azt a tételt bizonyítja, hogy a jó katona jó polgár is lehet. Szeged közönsége rendkívül sokat köszönhet neki, díszit jele tett személye a város számára, kulturája számára pedig a legmegértőbb támogatót. Szeged minden polgára érzi, hogy a nyugalombavonulás nem jelenti eredményes aktivitásának megszűnését, hogy szeretetét, agilitását továbbra is igénybeveheti Szeged közönsége.

Szombaton este felkerestük Shvoy altábornagyot, aki nyugalombavonulásáról és jövő terveiről a következőket mondotta:

— Azért megyek el, mert letelt harmincöt éves szolgálati időm. Most egyelőre pihenni akarok, külföldre utazom, előbb Olaszországba, július elején pedig hosszabb külföldi autótúrára indúlok.

— Ami a jövőt illeti, én elsősorban mindig szegedi polgárnak éreztem és érzem ma is magam. Tehetségemhez képest továbbra is Szegedért fogok dolgozni és azon a téren, ahol a munkámra szükség lesz, a legnagyobb készséggel állok városom rendelkezésére. Nyugalombavonulásommal elhárultak azok a törvényes akadályok, amelyek miatt nem lehettem, mint aktív katona, a törvényhatósági bizottság tagja. Most azonban, mint a város virilis polgára bekerülhetek a közegetésbe és így be-

faradtabbban, mint annakelőtte. Többé nem lepődünk meg semmin. A szörnyűségeket megszoktuk. Ő is megszokta, szegény. Előadásmodora megváltozott. Eltűnt lírai heve. Nem kurta, pattogó fölkiáltásokban tárta elénk szenvedéseit, nem ádázkodott, nem ócsárolta-átkozta azokat, akik a neki kijáró összeget követelve a sors előretolt bábjaként életért törtek és önhibájukon kívül végrehajtóivá lettek halálos ítéletének, az évek során bizonyos bölcseségre tett szert, elnézést és megértést mutatott irányunkban, sokszor mentette is őket s inkább arra ügyelt, hogy a tényeket lehetőleg pontosan, a legnagyobb részletességgel ismertesse és adataiba semmi tévedés ne csuszék.

Ehhez időre volt szüksége. Rendszerint félrevont bennünket és higgadtan, de ünnepélyesen megkérdezte tőlünk, volna-e számára pár percünk. Bementünk a kávéház különtermébe. Az ajtót bezárta kulccsal. Becsületszavunkra kellett fogadnunk, hogy arról, amit hallunk, soha senkinek se szólunk, majd gyermekünk életére, édesapánk, vagy valamelyik kedves elhunytunk sírjára is meg kellett esküdnünk, hogy hallgatni fogunk, ami annál érthetlenebb volt, mert ezt sorra mesélte el mindnyájunknak, hasonló formások és hasonló fogadalmak ellenében. Közölte például, hogy mult hónap 19-én, pénteken reggel, félkilenc előtt négy perccel egy végrehajtó jelent meg a lakásán, lefoglalta ingóságait s tegnapelőtt délben pont egy óraker már el is árverezték, két hiéna vásárolta össze mindenét, az utolsó párnáját is, ezek azonban nem közönséges hiénák voltak, hanem — amint kifejezte magát — „jöllelű, kedves hiénák” — meg is ígérték, hogy amennyiben huszonnégy órán belül pénzt terem el, a holmiját egy filér haszon nélkül visszaadják, csak pénz kellene, pénz és pénz. Máskor éppily szeliden közölte, hogy a háztulajdonos, aki szintén „jöllelű és kedves” kénytelen volt kilakoltatni, igazán nem tehetett egyebet, nem is nagyon erőszakoskodott, de amikor özvegy, beteg, ősz édesanyja, aki történetesen ágyban feküdt 39.8 fokos lázzal, félénken

megjegyezte, hogy talán még pár napig ittmaradhatnának, amíg fölgyógyul, a háztulajdonos kétszer gyorsan arculütötte a magával tehetetlen, nyolcvanhárom éves matrónát, először erősebben, de aztán valamivel gyöngébben, az ágyból is kiráncigálta, a lépcsőről is lerugdosta, ugy, hogy ott körülbelül hetet bokázott és homlokán nagyobb, baltérdén kisebb, egészen jelentéktelennek nevezhető zuzott sebeket szenvedett. Nyomorának ez a szakasza, mely negyvenhét éves koráig tartott, a szélesen hőmpolygó, epikai nyugalomával az elbeszélő korszaka.

— Most van a harmadik korszaka. Már senkinek se panaszkodik. Szinte elégedettnek látszik. Ül a kávéházban egy pohár víz mellett. Nyájasan köszönt bennünket, s közönyös, derűs dolgokról próbál beszélgetni. Egyszerre megtöri homlokát a zsebkendőjével. Valami kemény, fekete tárgy hull a földre, koppanva. Azt hisszük, hogy vastörmélék. Mosolyogva világosít föl, hogy ez nem vastörmélék, csak egy darab kenyér. az a száraz, penészes, savanyu kenyér, melyen ő és családja már két hét óta rágódik. Legvint és másra tereli a szót. Halljuk, hogy mostvégre boldog, otthon dolgozik nyugodtan, egész éjszaka ír, egy fagygyertya mellett, a szenesládáján. S így értesülünk, hogy villanyát kikapcsolták és szenesládája az egyetlen butordarabja s halljuk azt is, hogy még szívesen elcsevegne velünk, van ideje, éppen egy jóltevőjét várja ide, az egy használt, de még jókarban lévő műlábat hoz ajándékkul a legidősebb leányának, aki hónapokkal ezelőtt a villamos elé vetette magát a nyomora miatt, ugyanaz a jóltevője aki édesatyját ingyenesen helyezte el a tébolydában, mert az beleőrült a nélkülözésbe. Sápadtan pillantunk rá és a szédület környékez bennünket. Zavarunkban odavetjük, hogy ő azért hála istennek elég jó színben van. Erre bólint, megmagyarázza, hogy ujabban csakugyan izmosodik, edzi a testét, naponta uszik. Késő éjszaka tudniillik a holt Dunaágon uszik haza budai lakásába, mert már a mellékküccákon se mer bujkálni, hitelezői

kapcsolódhatom a várospolitikai életbe.

— Tudom, hogy nyugalombavonulásommal kapcsolatban a legaktuálisabb kérdés a polgármesteri állás kérdése. Véleményem szerint azonban mindaddig, amíg dr. Somogyi Szilveszter a polgármesterünk, ez a kérdés nem lehet aktuális. Nem lehet aktuális, mert ellenkező esetben vele mintegy azt dokumentálnánk, hogy föladtuk Somogyi Szilveszter visszatérésének reményét. Lin pedig ezzel számolok és ez a legfőbb kívánságom. Mindazonáltal ha ez a kérdés, nem most, de bármikor később, aktuálissá válna, állásponatom a következő:

— A polgármesteri állásért sohasem fogom törni magam. Ha Szeged városának szüksége van, vagy szüksége lesz munkámra és ha Szeged város közönsége, vagy annak legalább is nagy többsége engem fog a polgármesteri állásra kívánni és ennek nem lennének elhárítótalan akadályai, akkor kötelességemnek fogom ismerni, hogy föllédozva nyugalomamat, a még meglevő teljes erőmet a város szolgálatába állítva annak felvirágoztatása érdekében dolgozzam.

— Politikai ambícióim szintén nincsenek, de ha a viszonyok úgy alakulnak, hogy Szeged városa nekem politikai szerepet szán, készséggel vállalom azt is és minden erőmmel azon leszek, hogy Szeged érdekeit a legjobb tudásommal szolgáljam.

BELVÁROSI MOZI

Utolsó nap Utolsó nap
A Royal Apolló kimagasló ujdonsága

AZ ALAGUT

Világhírű filmregény az Atlanti óceán tengeralatti áthidalásáról

SZÉCHENYI MOZI

Vasárnap Hétfő
A budapesti Kamara nagyhatású műsora:

Bakfisasszony

Remek vigjáték Paul Hörbiger és Jenny Jugó főszereplésével.

Olcsón eladók ezüst és arany JWC és Glashüttei órák, keveset használ nikkelt és ezüst kar- és zseborák, ezüst cigarettaszelencék, brilliáns és gyémánt gyűrűk, függők, valódi Columbia és más láskagép, művész és fánclemezok, egy erős férfi kerékpár Tóth órásnál, Kölcsey ucca 7. Türi arany, ezüst beváltás és óra, ékszer javítások gyorsan, olcsón, pontosan, bérmaajándékok részletre és ABC utalványra.

ott több izben meglesték, összevevissza verték és szembeköpdösték. Mi elnémulunk. Nem merünk megszólalni. Mindenütt kelepcét sejtünk. Orv meglemondadataiból nem várt iszonyatok bandzsitanak ránk s ezek egyszerre csak előrelépnek, mint fátyolos alakok és föltakarják arcukat. Ez az ő nyomorának a drámai korszaka.

— Mit teszünk? Elfordítjuk fejünket és csöndesen röhögünk. Hitványság ez, elismerem. Hiszen annak, amit mond, ha kissé tulzott is, mindig van némi alapja. Aztán esztelenség is ez. Hajdan könnyeztünk a kis nyomorán, később is lőtottunk-futottunk az érdekében, csak most hagyjuk el, pedig most érdemlene legtöbb részvétel és segítséget. Dehát ilyen az ember. Arányérzékünk nem tudja elviselni azt, ami mértéktelen. Egy pontot túl a szenvedés is neveltségessé válik. Az un happy end époly valószínűtlen lehet, mint a happy end. Ha a szomorujáték hőse az ötödik fölvonás végén meghal, sirunk, ha ketten, hárman, vagy öten halnak meg, zokogunk, de ha már a hirnők, az első és második szolgál, az ügyelő, a sügő, a díszletező és a tüzoltó is meghal, azon csak nevetünk. Sajnos, az életben is előfordulnak ilyen szomorujátékok. Ezek se találnak több hiteltre.

— A Concourt testvérek a naplójukban egy nőről írnak, aki a társaskocsiban rég nem látott barátjának családja szívfacsaró történetét meséli el. Apját lelőtték, anyja a vízbe fulladt, ura megégett, a lángok martaléka lett, csak egyetlen gyermeke volt, az Egyiptomban élt s multkor, amikor a Nilusban fürdött, mint már annyiszor, gyanútlanul és vidáman, egyszerre csak egy krokodilus uszott feléje. De a nő csak idáig juthatott el a történetében. Az utasok, aki eddig mély rokonérzessel hallgatták, már nem bírták megvárni a végét, azt, hogy a krokodilus majd kitérje szörnyű száját és bekapja a gyermeket s bár ők is tudták, hogy amit hallanak, szóról-szóra igaz, valamennyien harsogó kacagásba törtek ki. Bizony, barátaim. Mindennek van határa. Ami sok, az sok.